

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005475 18 Кж 3
Бања Лука, 17.01.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.Т., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог, адвоката М.Д. из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005475 18 К 2 од 16.8.2018. године, у сједници вијећа којој су присуствовали замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић и бранилац оптуженог, адвокат М.Д. из Т., а у одсуству, уредно обавјештеног оптуженог, дана 17.01.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог Д.Т., те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005475 18 К 2 од 16.8.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005475 18 К 2 од 16.8.2018. године, оглашен је кривим оптужени Д.Т., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца. Обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка, о чему ће првостепени суд, одлучити посебним рјешењем.

Побијана пресуда је донесена, након што је овај суд, рјешењем број 12 0 К 005475 17 Кж 2 од 05.3.2018. године, у вези са пресудом овог суда број 12 0 К 005475 17 Квлз од 22.11.2017. године, укинуо ранију првостепену пресуду број 12 0 К 005475 16 К од 01.02.2017. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005475 18 К 2 од 16.8.2018. године, благовремено, су жалбе изјавили окружни јавни тужилац у Бијељини и бранилац оптуженог, адвокат М.Д. из Т.

Окружни јавни тужилац у Бијељини је жалбу изјавио због одлуке о казни, са приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавила због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или одреди одржавање претреса пред овим судом, или да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), бранилац оптуженог је предложила да се жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС (Закон о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку Републике Српске, „Службени гласник Републике Српске“, број 91/17) и постављеног захтјева у жалби браниоца оптуженог да буду обавјештени о сједници вијећа, те става 4. цитиране законске одредбе, у одсуству, уредно обавјештеног оптуженог, замјеник главног републичког јавног тужиоца је изложила жалбу окружног јавног тужиоца у Бијељини, те исту подржала. Предложила је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложила жалбу и одговор на жалбу тужиоца, те остала код свих приговора и приједлога.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе, те одговор на жалбу, а у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Аргументи из жалбе тужиоца, изнесени су у прилог тврдњи да првостепени суд, приликом одмјеравања казне затвора, није правилно цијенио, као отежавајуће околности начин извршења дјела, посебно чињеницу да је оштећени З.В., у вријеме извршења дјела, имао 18 година, а оштећени малољетни М.Н., 16 година и 6 мјесеци, да је оптужени, у току 7 дана, у ком времену су оштећени били заробљени, исте тјелесно повређивао, те да је погрешно цијенио, као олакшавајућу околност, протек времена од извршења дјела, у ком правцу је и постављени приједлог из жалбе.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, у образложењу жалбе браниоца оптуженог, указано је на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка, садржане у члану 311. став 1. и 2. ЗКП РС.

У опширно изнесеној аргументацији, жалба полази од тврдње да је тужилаштво, измјењеном оптужницом, ставило оптуженом на терет „теже оптужбе“ у односу на оне које су садржане у потврђеној оптужници, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 290. ЗКП РС.

Изнесени приговори нису основани, јер измјеном оптужнице није измјењена истовјетност у основном елементу, који се односи на временски период када је оптужени предузео радње за које се терети оптужницом („у другој половини јула или почетком августа 1992. године“) и измјењеном оптужницом („од друге половине јула до почетка августа 1992. године“). Слиједом наведеног, измјена временског периода постојања оружаног сукоба на територији Босне и Херцеговине, са периода из оптужнице „од прве половине априла 1992. године па најкасније до краја новембра 1992. године“ на период „од почетка априла 1992. године до краја новембра 1995. године“, како је то наведено у измјењеној оптужници, која измјена се наглашава у жалби, у оквиру овог жалбеног основа, не представља нове и теже оптужбе против оптуженог, обзиром да је, са аспекта постојања конкретног дјела и одговорности оптуженог, битно да су радње за које се оптужени терети, предузете у периоду у коме се одвијао оружани сукоб у Босни и Херцеговини. Слиједом наведеног, ирелевантно је и да ли се тај оружани сукоб одвијао између „Армије Републике Босне и Херцеговине, с једне и Војске Републике Српске, с друге стране“, како је то описано у оптужници, а измјењено у виду навођења и „Хрватског вијећа одбране“, као оружане снаге на страни наведене Армије, као једне од страна у сукобу. И остале измјене описа дјела из оптужнице и измјењене оптужнице, извршене су у границама субјективног и објективног идентитета, у складу са одредбом члана 290. ЗКП РС, а односе се на припадност оптуженог оружаном снагама Босне и Херцеговине, и то „као припадник ... Д.С.“, описане у оптужници и „као припадник оружаных снага БиХ, ТО С., касније ... Дивизије Армије Босне и Херцеговине С.“, описане у измјењеној оптужници. Надаље, измјене у навођењу да су оштећени „лишени слободе од стране припадника ТО С.“, да су били „затворени у кући Ш.С.“, како је то наведено у оптужници, а у измјењеној оптужници „у једну од кућа у М.“, су чињенице утврђене на главном претресу, на основу доказа на које се побијана пресуда позива у образложењу. Неосновано се у жалби истиче да је оптужница измјењена на теже и у дијелу навода да је оптужени, радње према оштећенима, предузимао више пута „током седам дана“, а да је опис тих рањи садржан у оптужници наведен само „као један дан“. Наиме, у оптужници је у другом пасусу исте, у трећем реду, између осталог, наведено да су оштећени одведени у село М., подручје Општине С., гдје су били затворени седам дана, а да је оптужени долазио у кућу и оштећене испитивао, пријетио, физички злостављао и шамарао, те изводио их из просторије у којој су били затворени и предузео друге радње које су садржане у оптужници, али и у измјењеној оптужници. Овакав опис радњи оптуженог, уз навођење статуса оштећених „као цивилних лица, садржан у оптужници, дефинише основни мотив понашања оптуженог, па навођење, у оквиру тог описа и „изазивање страха, несигурности и понижености код цивилног становништва“ у измјењеној оптужници, не представља измјену оптужбе на теже.

Слиједом наведеног, чињеничне измјене у оптужници, извршене су у складу са правом тужиоца, које је садржано у одредби члана 290. ЗКП РС. Те измјене су извршене у оквиру истог догађаја и генусно истог кривичног дјела и оно што је од одлучног значаја, са аспекта изнесених жалбених приговора о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 290. ЗКП РС, те оних изнесених у оквиру приговора о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, јесте чињеница да је, у конкретном случају, након измјене

оптужнице, одбрани омогућено (главни претрес 16.8.2018. године), да се изјасни на тако измјењену оптужницу.

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану, указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) ЗКП РС, те члана 311. став 2. у вези са чланом 14., чланом 295. став 1. и 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС.

Наиме, право на одбрану, садржано у принципу једнакости у поступању из одредбе члана 14. ЗКП РС, које обухвата једнак процесни положај странака у свим аспектима, супротно тврдњама из жалби, није повријеђено у поступку доношења побијане пресуде. Наиме, сама чињеница да, првостепени суд, није уважио све доказне приједлоге одбране, одбијајући приједлог (садржан и образложен у поднеску од 07.6.2018. године), да се саслуша свједок О.С., на околности „боравка“ оштећених З.В. и малољетног М.Н. у кући његовог брата Ш.С. у М., те изврши вјештачење по вјештаку медицинске струке о евентуалном постојању повреда код оштећених, природи тих повреда и начину настанка, те повезаности са њиховим каснијим здравственим тегобама у вези са расположивом медицинском документацијом, не даје основа за закључак да је тиме повријеђен принцип једнакости, садржан у одредби члана 14. ЗКП РС, па тиме и право на одбрану. Наиме, право суда да одбије извођење доказа, када оцијени да је понуђени доказ непотребан, садржано је у одредби члана 278. став 2. ЗКП РС, тако да је, у складу са цитираном законском одредбом, предсједник вијећа на главном претресу одбио извођење наведених предложених доказа, те у побијаној пресуди (страна 7. пасус 2.), у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дао разлоге чиме се руководио за такву одлуку.

Правилност и ваљаност разлога датих за такву одлуку, у погледу утврђења одлучних чињеница, овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност и потпуност чињеничне основе побијане пресуде.

Надаље, побијана пресуда, са аспекта образложења, на једнак начин даје оцјену изведених доказа и то исказа свједока, оштећених З.В. и М.Н., те М.С., М.Р., Д.В., С.О., М.С.1 и П.М., као доказа оптужбе, те свједока М.Ш.1 и Б.Г., као доказа одбране, чији садржаји су, у битноме изнесени у образложењу те пресуде, као и садржај материјалних доказа. Ти докази су оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да се, објективно посматрано, не може стећи утисак о постојању услова у којима је одбрана, са аспекта датог образложења и самог начина образложења разлога у оцјени свих доказа, стављена у неповољнији положај у односу на тужиоца.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се, у једном дијелу оспорава сам квалитет образложења, дефинишући исто као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС, а у другом на повреду права на одбрану, указујући на повреду принципа једнакости странака у поступку у тако датом образложењу и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), у вези са чланом 14. ЗКП РС.

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, у прилог тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, у свим облицима, прописаним цитираном одредбом.

Наиме, чињенични опис дјела из изреке побијане пресуде, садржи јасан опис реалне дјелатности оптуженог, који обухвата вријеме оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, опис начина кршења правила међународног хуманитарног права, садржана у члану 3. став 1. тачка 1.а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата од 12.8.1949. године и члана 13. став 2. у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачка а) Допунског протокола уз Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба од 08.6.1977. године - Протокол II, затим опис припадности оптуженог, као извршиоца дјела (с једне стране) и оштећених З.В. и малољетног М.Н., као цивилних лица (с друге стране) различитим националним групама, које су у тај сукоб биле укључене на супротстављеним странама, што манифестује повезаност дјела са оружаным сукобом. Тако конципирана изрека пресуде, са свим наведеним битним елементима предметног кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, у свему је усклађена са разлозима датим у образложењу пресуде, за све чињенице од одлучног значаја за постојање тог кривичног дјела и одговорности оптуженог, као извршиоца. Дати су разлози у побијаној пресуди о постојању оружаног сукоба, позивајући се на релевантне одлуке законодавних и извршних органа власти сукобљених страна (страна 3. пасус 3), карактеру тог сукоба, као немеђународног и тиме предуслова за примјену наведене Конвенције (страна 4. пасус 2.), о фактичком стању на релевантном територијалном, као и на подручју цијеле Босне и Херцеговине, те узрочној вези између дјела и оружаног сукоба (страна 4. пасус 5. и страна 5. пасус 1.), затим статуса оштећених, као цивилних лица, те припадности оптуженог ТО С., касније ... дивизије Армије РБиХ, као једној од оружаных страна које су биле укључене у сукобу (страна 4. пасус 2.). Дати су разлози и у погледу идентитета оптуженог, као извршиоца дјела (страна 5. пасус 2., стране 6. и 7.), кроз оцјену исказа свједока, првенствено исказа оштећених, али и других свједока, који имају посредна и непосредна сазнања, у вези са предметним дјелом, а у оном опису радњи који је садржан у чињеничном супстрату измјењене оптужнице.

Све дате разлоге о наведеним одлучним чињеницама, са аспекта њихове ваљаности и правилности, па тиме законитости и правилности побијане пресуде, овај суд је испитао у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Нису основани ни аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к), у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС.

Наиме, у овом основу побијања пресуде, указујући се на изостанак разлога о одлучним чињеницама, жалба се бави анализом садржаја, прије свега, исказа оштећених З.В. и М.Н. (али и свједока М.С.1, М.Р., Д.В., С.О., М.С., П.М., М.Ш. и Б.Г.), истичући да су они противријечни међусобно, те противријечни и исказима других свједока, да су оштећени давали различите исказе зависно од тога када су саслушавани, а да о томе побијана пресуда не садржи разлоге. При томе се жалба бави и најситнијим детаљима у тим исказима оштећених,

покушавајући оспорити њихову вјеродостојност, али и кредибилитет, те оспорити правилност њихове оцјене коју је, у смислу одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, изнијела побијана пресуда и, коначно, негирати „мотив“ извршења дјела, који успоставља везу између оружаног сукоба и самог дјела, тврдњом да су „оштећени затворени јер су пљачкали напуштене муслиманске куће“.

Тако жалба, указујући на разлике у исказима оштећених, наглашава несагласност у многим детаљима, и то броју лица припадника „муслиманске армије“ који су оштећене З.В. и малољетног М.Н. заробили на путу ка В. (два или три лица), да ли су их, након тога везали канапом и на који начин, опис ватреног оружја и могућност прецизирања врсте тог оружја (обзиром да ниједан од њих није служио војску), опис кретања од заробљавања на мосту до затварања у кућу у мјесту М. и да ли су знали чија је то кућа, у временском одређењу примјене физичке силе од стране оптуженог за вријеме боравка оштећених у тој кући, начину „испитивања“ од стране оптуженог и редосљеда извођења оштећених у другу просторију. На исти начин, жалба указује на несагласност у многим детаљима и разлике у исказима оштећених и свједока М.С.1, М.Р. и Д.В., у погледу чињеница и околности у вези са дјелом и након размјене оштећених.

Овдје је ријеч о томе да су оштећени, у својству свједока, саслушавани 18.9.2014. године, пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду у присуству тужиоца, односно замјеника главног тужиоца Босне и Херцеговине Ибре Булића, а потом су обојица оштећених саслушавани и на главном претресу пред првостепеним судом, а у поновљеном поступку, њихови искази су прихваћени у складу са одредбом члана 331. став 4. ЗКП РС. У њиховим исказима, како се то правилно образлаже у побијаној пресуди, нема одступања и потпуно су сагласни у оним дијеловима који се односе на одлучне чињенице и то начин на који су лишени слободе, гдје су одведени, колико су времена били затворени у једној од кућа у М., општина С., како се оптужени према њима односио, у ком времену их је изводио у другу просторију исте куће и то појединачно, да их је застрашивао пријетњом да ће их заклати, псовао им четничку мајку, физички их злостављао, на начин да их је шамарао, ударао рукама и полицијском палицом по леђима, кичми, глави и врату, а да су након тога размјењени.

Надаље, супротно аргументима из жалбе, искази оштећених су сагласни, у одлучним чињеницама и са исказима свједока М.С.1 (оштећени му причали да их је тукао Д.Т., мајка оштећеног З. му причала да га је завијала у јагњећу кожу, санирајући повреде), М.Р. (оштећене упознала у затвору у С., били су дјеца, услиједила је размјена), Д.В. (ране на З. санирала мајка, умотавањем у јагњећу кожу), С.О. (у подрум полицијске станице у С. су доведена „два дјетета“ старости око 15 и 17 година), П.М. (након размјене оштећени М. ми је причао да су га тукли Д.Т. и неки М., рукама и палицама), тако да чињеница да неки од ових свједока у својим исказима потврђују да су видјели повреде на оштећенима (свједоци М.С.1, М.Р. и П.М.) а други, да те повреде нису видјели (Д.В., С.О., Б.Г. и М.Ш., као ни снимак самог чина размјене 13.8.1992. године, који је сачинио свједок М.Ш., у улози ратног репортера, не доводи у сумњу вјеродостојност исказа оштећених у цјелини, нити доводи у сумњу правилност оцјене тих исказа у повезаности са исказима других свједока и тиме правилност утврђења одлучних чињеница, на

којима је заснован закључак о кривници оптуженог за радње, онако као су описане у изреци побијане пресуде.

Надаље, у вези са приговорима жалбе браниоца оптуженог, изнесених у прилог тврдњи да оптужени није лице које је учинило дјело за које је оглашен кривим побијаном персудом, овај суд налази да ти приговори нису основани. Наиме, у личним подацима оптуженог Д.Т., сина М., садржаним у изреци побијане пресуде је наведено да је рођен ... године у Л., Општина С., које податке је на главном претресу о себи дао оптужени. Такав закључак, у погледу идентитета оптуженог, а који је од значаја и за правилност утврђења припадности оптуженог оружаном формацији из изреке побијане пресуде, како се то правилно образлаже у побијаној пресуди, налази потврду у акту Министарства одбране Босне и Херцеговине број 13-04-1-95-1/15 од 05.5.2015. године, у којем је, под редним бројем 1., наведено да је Т. (М.) Д. у списку припадника ... Дивизије КОВ С. од 08.5.1992. године, до иступања 15.9.1994. године, те у вези са тим и у акту Министарства одбране Босне и Херцеговине број 13-04-1-95-8/15 од 29.11.2016. године и Архивског депоа о реорганизацији Армије РБиХ и организационим промјенама 28 дивизије Армије РБиХ С. од 12.01.1995. године. Наведено говори у прилог правилног закључка побијане пресуде да се, само због погрешног навођења дана и мјесеца рођења оптуженог у наведеном акту Министарства одбране Босне и Херцеговине од 05.5.2015. године, не могу прихватити тврдње из жалбе, да оптужени није лице које је учинилац дјела, за које је оглашен кривим побијаном пресудом.

Коначно, оштећени су, приликом свједочења на главном претресу, препознали оптуженог као учиниоца дјела, а оштећени М.Н. је потврдио да познаје оптуженог још од прије рата у Босни Херцеговини и о томе се изјаснили у свом исказу на јасан, убједљив и аргументован начин (оптужени је држао сластичарну и видеотеку у С.1), те оштећеном З.В. рекао његово име, као и свједоцима М.С.1 и П.М., који су ову одлучну чињеницу потврдили у својим исказима, ради чега су неосновани приговори из жалбе, којима се оспорава правилност утврђења идентитета оптуженог, као извршиоца дјела из оптужнице.

Слиједом наведеног, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, не може се оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени, починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, на начин како је то чињенично описано у изреци те пресуде.

Надаље, неосновано се у жалби браниоца оптуженог, у оквиру жалбеног основа повреде Кривичног закона, а позивајући се на примјере судске праксе Међународног кривичног суда за бившу Југославију, као и на поједине одлуке Суда Босне и Херцеговине, истиче како није утврђено да је оптужени починио теже повреде међународног хуманитарног права, чиме, по ставу из жалбе, није доказано постојање битних елемената предметног кривичног дјела.

У односу на изнесене приговоре, овај суд прихвата као ваљане разлоге, дате у побијаној пресуди (страна 8. пасус 2.), да начин тјелесног повређивања оштећених, рукама и полицијском палицом, по разним дијеловима тијела, те временски континуитет, начин застрашивања, пријетњом да ће их заклати, да

неће изаћи живи, псујући им четничку мајку, представља тешко кршење међународног хуманитарног права, чиме је остварен битан елемент бића предметног кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ.

Слиједом наведеног, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде квалификоване као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, ради чега су неосновани жалбени приговори браниоца оптуженог и по овом жалбеном основу. Како се остали жалбени приговори о повреди Кривичног закона, заснивају на приговорима о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, наглашавајући повреду принципа „in dubi pro reo“, то изнесени приговори, из свих наведених разлога ове пресуде, нису основани.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у вези са жалбом тужиоца и браниоца оптуженог и оцијенио да је првостепени суд правилно утврдио све околности, садржане у одредби члана 41. став 1. КЗ СФРЈ, које су, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, од значаја за висину казне.

Утврђеним олакшавајућим околностима, првостепени суд је дао правилан значај, оцјењујући их као особито олакшавајуће околности, првенствено имајући у виду да оптужени није осуђиван, те породичне и личне прилике оптуженог, да је од извршења дјела протекло 26 година, коју околност првостепени суд правилно цијени и образлаже са аспекта његовог понашања у том времену и након окончања рата у Босни и Херцеговини. Ове околности, у својој укупности, а затим начин извршења дјела и посљедице, са аспекта тежине повреде заштићеног добра и тиме тежине кршења међународног хуманитарног права, по оцјени овог суда, не оправдавају изрицање казне затвора у дужем временском трајању, како се то предлаже у жалби тужиоца, нити мање, у ком правцу је постављен приједлог у жалби браниоца оптуженог.

Казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца, изречена побијаном пресудом за почињено дјело, по оцјени овог суда, одражава правилну равнотежу вриједносног значаја свих ових околности релевантних за индивидуализацију казне, те остварење опште сврхе кажњавања, у њеном специјалном и генералном облику.

За све те околности, оцјењене појединачно и у међусобној повезаности, дато је аргументовано и ваљано образложене у побијаној пресуди, тако да је, и по оцјени овог суда, изречена казна затвора, потребна и довољна мјера казне за остварење наведене сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 33. КЗ СФРЈ.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић